15/04/2020

Φθιώτιδος Συμεών: «Δύο πρόσωπα, δύο κόσμοι, δύο επιλογές»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Μέσα σε ιδιαίτερα κατανυκτική ατμόσφαιρα της Μεγάλης Εβδομάδος η Αγίας μας Εκκλησία, τελέσθηκε χθες Μ. Τρίτη 14 Απριλίου η Ακολουθία του Νυμφίου (Όρθρος της Μ. Τετάρτης) στον Ιερό Ναό του Αγίου Ενδόξου Αποστόλου και Ευαγγελιστού Λουκά του Ιατρού, του και πολιούχου και προστάτου της πόλεως Λαμίας.
Την Ιερά Ακολουθία ετέλεσε ο Αιδεσιμ. Πρωτ. π. Αντώνιος Βουγιουκλόγλου, Εφημέριος της Ενορίας Αγίας Βαρβάρας Λαμίας, ενώ εκ του Ιερού Βήματος παρέστη συμπροσευχόμενος και ευλογών ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Συμεών, ο οποίος και προσέφερε στους παρακολουθούντες εκ των Τηλεοπτικών και Ραδιοφωνικών Μέσων ενημερώσεως πιστούς, ως πνευματική ανθοδέσμη τις θεολογικές και πατρικές του διδαχές.

Τους Ιερούς ύμνους απέδωσαν με κατανυκτικό τον τρόπο, ο Διευθυντής της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως μας κ. Ανδρέας Ιωακείμ και

ο Πτυχιούχους της Σχολής Ιεροψάλτης κ. Ιωάννης Κωστορίζος.
Όπως κάθε Ιερή Ακολουθία, έτσι και η Ακολουθία του Νυμφίου, τελέσθηκε κεκλεισμένων των θυρών και αναμεταδόθηκε απευθείας από τον Τηλεοπτικό Σταθμό «Star Κεντρικής Ελλάδος» και από τους Ραδιοφωνικούς Σταθμούς της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος (89,4Fm), Lamiafm1, NovaFm καθώς και ΣτυλίδαFm. Μέσω του διαδικτύου η Ιερά Ακολουθία μετεδόθη με Livestreaming από την Ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως www.imfth.gr.
Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος ωμίλησε με αφορμή το Συναξάρι της ημέρας και αναφέρθηκε σε δύο διαφορετικά πρόσωπα, στον προδότη μαθητή του Κυρίου Ιούδα τον Ισκαριώτη και στην μετανοημένη πόρνη γυναίκα.
Ο Σεβασμιώτατος σκιαγράφησε τα δύο αυτά πρόσωπα, τα οποία αντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικούς κόσμους και γίνονται πρόξενοι δύο επιλογών.
Χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος σημείωσε:
«Αγαπητοί μου Πατέρες και αγαπητοί μου Αδελφοί. Η Αγία μας Εκκλησία μέσα σε αυτή την υπέροχη κατανυκτική ατμόσφαιρα της μυστικής υμνωδίας, διότι πέρα από τους ύμνους που ακούμε με τα αισθητά αυτιά μας και μάλιστα από την καταπληκτική ερμηνεία θα μπορούσα να πω, των αγίων ιεροψαλτών μας, όπως πριν από λίγο ακριβώς το ακούσαμε από τον Πρωτοψάλτη μας και Διευθυντή της Σχολής μας ελλογιμώτατο αγαπητό αδελφό μας, Ανδρέα Ιωακείμ, το Τροπάριο της Κασσιανής, πέρα από την αισθητή προσέγγιση από τις φυσικές αισθήσεις, υπάρχει μία βαθύτερη προσέγγιση για προσέγγιση μυστική και πνευματική, που μιλάει μέσα στην καρδιά μας και αυτή την προσέγγιση έχουμε ανάγκη, αυτή την προσέγγιση έχει ανάγκη η ψυχή μας, για να γεμίσει με νόημα, για να μπορέσει να εμβαθύνει στο μεγάλο Μυστήριο της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδας.
Σήμερα Μεγάλη Τρίτη βράδυ, όπου ψέλνουμε τον όρθρο της Μεγάλης Τετάρτης, ο ιερός υμνογράφος, η ποίηση της Εκκλησίας, η παράδοση της Εκκλησίας, ο πολιτισμός της Εκκλησίας, φέρνει μπροστά μας δύο διαμετρικά αντίθετα πρόσωπα, φέρνει μπροστά μας δύο διαφορετικούς κόσμους, για να μας δώσει τη δυνατότητα να κάνουμε τη δική μας τοποθέτηση μέσα στην ιστορία αυτού του κόσμου, για να δούμε πού βρισκόμαστε εμείς και κυρίως για να δούμε ποιον δρόμο θέλουμε να ακολουθήσουμε.
Το ένα πρόσωπο είναι μία πόρνη γυναίκα, είναι μία αμαρτωλή γυναίκα, την οποία ο ιερός υμνωδός μας την περιγράφει με ρεαλιστικά χρώματα. Δεν ωραιοποιεί την κατάσταση της, δεν προσπαθεί να τη δικαιολογήσει, την παρουσιάζει όπως ακριβώς είναι, γι’ αυτό δεν διστάζει να την αποκαλέσει ακόμη και «βεβορβορωμένη» και από την άλλη μας παρουσιάζει έναν μαθητή, έναν ευεργετημένο προνομιούχο άνθρωπο, ο οποίος βρέθηκε στη χορεία των μαθητών του Ιησού, βρέθηκε δηλαδή μέσα στην Εκκλησία θα μπορούσαμε να πούμε, βρέθηκε μέσα στη μυστηριακή ζωή και θα δούμε ότι μεθαύριο στον Μυστικό Δείπνο δεν θα του στερήσει ο Χριστός τη δυνατότητα να κοινωνήσει του

προσώπου Του, να μεταλάβει τον ίδιο το Χριστό. Κι όμως αυτός ο μαθητής, ενώ ήταν τόσο κοντά συγχρόνως ήταν πολύ μακριά. Το περιγράφει πολύ ωραία ο υμνωδός: Η πόρνη γυναίκα, η αμαρτωλή γυναίκα, η ταλαίπωρη γυναίκα ενώθηκε με τον Θεό και ο μαθητής αποχωρίστηκε, απομακρύνθηκε. Η πόρνη γυναίκα κατεφίλησε τους πόδες του Ιησού και ο προδότης μαθητής και αυτός προσέφερε φίλημα, αλλά φίλημα προδοσίας, φίλημα απομακρύνσεως, φιλί μίσους, φιλί εγωισμού, φιλί φιλαυτίας, φιλί ατομοκρατίας.

Με μία κραυγή που ο ιερός υμνωδός, με μία χαρακτηριστική φράση, η οποία μάλιστα ενέπνευσε και πολλούς Πατέρες της Εκκλησίας μας για να θεολογήσουν, να συγγράψουν λόγους και την οποία τόσο συγκλονιστικά απέδωσε απόψε ο ιεροψάλτης μας από το ιερό αναλόγιο και τον ευλογώ και τον συγχαίρω μέσα από την καρδιά μου.

Μία κραυγή, όχι μουσική, αλλά με μία κραυγή υπαρξιακή η Αγία μας Εκκλησία φωνάζει στα πέρατα της οικουμένης «Δεινὸν ἡ ῥαθυμία, μεγάλη ἡ μετάνοια».

Αυτοί είναι οι δύο διαφορετικοί κόσμοι, οι οποίοι παρουσιάζονται μπροστά μας. Ο ένας κόσμος είναι κόσμος φοβερός, είναι κόσμος αποτυχίας, είναι ο κόσμος της ραθυμίας, τον οποίο εκπροσωπεί ο δόλιος μαθητής, ο φιλάργυρος Ιούδας, ο φιλάργυρος και φίλαυτος και ατομιστής άνθρωπος κάθε εποχής, διότι αυτό είναι ο Ιούδας και αυτό είναι κάθε άνθρωπος που επιλέγει έναν δρόμο ατομισμού, έναν δρόμο ατομικής ικανοποίησης, είτε αυτή εκφράζεται με τριάκοντα αργύρια υλικά και χρηματικά, είτε και αν ακόμα εκφράζεται με τριάκοντα αργύρια εγωισμού, ευσεβισμού, ηθικισμού, οποιασδήποτε άλλης έκφρασης ιδιοτελούς σχέσης και ατομοκρατικής θεώρησης της ζωής.

«Δεινὸν ἡ ῥαθυμία». Τεμπελιά, νωθρότης, έλλειψη διαθέσεως δηλαδή να ενεργοποιήσει κάνεις όλο του το είναι, προκειμένου να γευτεί την αγάπη του Θεανθρώπου, προκειμένου να αισθανθεί τη Θεότητα αυτήν, την οποίαν αισθάνθηκε μέσα από όλο της το είναι η πόρνη και αμαρτωλή γυναίκα.

«Δεινὸν ἡ ῥαθυμία». Δεινό πράγμα και φοβερό πράγμα να είναι κανείς προσκολλημένος στον εαυτό του, να είναι κανείς προσκολλημένος στις αντιλήψεις του, να είναι κανείς προσκολλημένος στον μικρόκοσμό του. «Δεινὸν ἡ ῥαθυμία». Φοβερό πράγμα να είναι κανείς προσκολλημένος στα πάθη του, στις αδυναμίες του, να δικαιολογεί εύκολα τον εαυτό του, αυτό που συχνά λέμε εμείς οι άνθρωποι, ότι: "Τι να κάνουμε; Έτσι μεγάλωσα, έτσι με έμαθε η μάνα μου, ο πατέρας μου, έτσι το έχει η γενιά μου". Πόσο φοβερό πράγμα είναι αυτή η πρόφαση για να παραμείνουμε σε έναν κόσμο αμαρτίας, για να παραμείνουμε σε έναν κόσμο βάλτου, σε έναν κόσμο χαμηλής ποιότητας ζωής!

«Μεγάλη ἡ μετάνοια». Μεγάλη πραγματικά η διάθεσή του ανθρώπου ασχέτως της πορείας του, ασχέτως της κατάστασης στην οποία μπορεί να βρέθηκε μέσα στην πορεία της ζωής. Μεγάλο πράγμα κάνεις να ξυπνά, μεγάλο πράγμα να έρχετε σε νίψη, σε εγρήγορση, μεγάλο πράγμα να συναισθάνεται μέσα του ότι χάνω το

Θεό, ότι είμαι μακριά από τον Θεό, ότι θέλω να συναντήσω τον Θεό, θέλω να πέσω στα πόδια του Θεού, θέλω να καταφιλήσω τα άχραντα πόδια του Θεού, θέλω να γεμίσω με δάκρυα την Θεότητά Του, να καταθέσω την αμαρτωλότητά μου, να καταθέσω την αποτυχία μου.

Μεγάλο πράγμα να έχουμε εμείς οι άνθρωποι τη δύναμη να αναγνωρίζουμε την αποτυχία μας, να διακηρύττουμε την αποτυχία μας, να διεκδικούμε όχι το αλάθητο, ούτε να διεκδικούμε την επιβράβευση των ανθρώπων, ούτε πολύ δε περισσότερο να διεκδικούμε μία ηθική εξωτερική αμοιβή από τον Θεό του ελέους και το Θεό της αγάπης, αλλά να καταθέτουμε τα χάλια μας τον Θεό και να διεκδικούμε και να εκλιπαρούμε για το έλεος Του. Να ζητούμε όπως η πόρνη γυναίκα να καμφθεί ο Κύριος μπροστά στους στεναγμούς μας, να κενωθεί μπροστά στις κραυγές της ύπαρξής μας και αυτές τις κραυγές, αυτή την ευλογημένη ψυχή μιας πόρνης, η οποία γίνεται οδηγός για μας, ενώ ο Ιούδας γίνεται πρότυπο προς αποφυγήν, ο Ιούδας γίνεται ο εφιάλτης της ύπαρξής μας και η πόρνη η γυναίκα γίνεται η σημαιοφόρος, γίνεται η πλοηγός. Γι αυτό ο Κύριος δεν δίστασε να πει το σκανδαλιστικό λόγο: «Αἱ πόρναι καὶ οἱ τελῶναι προάγουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Η πόρνη αυτή η γυναίκα μας προάγει στη Βασιλεία του Θεού, μας δείχνει το δρόμο, διότι είναι: «ἡ αἰσθομένη τὴν θεότητα», όπως τόσο ωραία, τόσο σοφά, με τέτοιο βάθος, με τέτοια ποίηση, με τέτοια τέχνη, με τέτοιο ρεαλισμό, με τέτοια αλήθεια μας περιγράφει η μοναχή Κασσιανή στο Τροπάριο της, το λεγόμενο Τροπάριο της Κασσιανής. Η Αγία Κασσιανή μοναχή, επειδή ήταν Αγία ψυχή δοσμένη στο Θεό, μπορούσε να αναγνωρίσει και την αγιότητα της ψυχής της πόρνης γυναίκας, η οποία έβλεπε μέσα της, ότι υπάρχει νύχτα, ότι υπάρχει «οἶστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρως τῆς ἁμαρτίας», μπορούσε να δει τα σκοτάδια της, μπορούσε να δει τα απέραντα σκοτάδια της, που δεν υπήρχε ούτε ένα αστέρι, ούτε ένα ίχνος της παρουσίας της σελήνης να φωτίζει τα σκοτεινά μονοπάτια της ύπαρξης της.

Αλλά μέσα στα σκοτάδια της, μέσα στην απελπισία της, μέσα στις λανθασμένες επιλογές της, είχε την ευαισθησία, είχε τον πόθο, είχε το φιλότιμο, είχε τη λαχτάρα, είχε την τρυφερότητα να μπορέσει να αναζητήσει, να επικαλεσθεί, να εκλιπαρήσει, να ικετεύσει για το έλεος του Θεού, για την αγάπη του Θεού. Είχε τη δύναμη να προβάλλει στον Θεό, όχι τις αρετές της, όχι τα κατορθώματα της, όχι τις επιτυχίες της, ευσεβιστικά της αγωνίσματα. Δεν προέβαλε στο Θεό, ότι αυτή μέσα στις συγκυρίες της ζωής υπήρξε καλύτερη ενδεχομένως χριστιανή από τους άλλους, αλλά προέβαλε την αποτυχία της, προέβαλε την πρωτιά της στην αμαρτία, αλλά συγχρόνως κατέθεσε πραγματικά την καρδιά της και μπόρεσε να ικετεύσει και να παρακαλέσει: «μὴ μὲ παρίδης τὴν σὴν δούλην». Μη με παραβλέψεις Χριστέ μου, μη με περιφρονήσεις, μη με παρακάμψεις, αλλά σκούπισε μου τα δάκρυά μου, άκουσε τους κρότους και τις κραυγές της ψυχής μου. «Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλείται». Από την άβυσσο της αμαρτίας μου,

επικαλούμαι την άβυσσο του ελέους Σου. Και έτσι αδερφοί μου, η πόρνη γυναίκα γίνεται πρότυπο αιώνιο, παράδειγμα μετανοίας, εγρήγορσης, νήψης, πραγματικής τελικά επιτυχίας. Και ο ταλαίπωρος, κατά τα άλλα καθωσπρέπει μαθητής, κατά τα άλλα ένας μαθητής, ο οποίος στις εξωτερικές του υποχρεώσεις, φαίνεται να ήταν συνεπής και μάλιστα ιδιαίτερα στην τήρηση και στην φύλαξη του ταμείου, καθώς είχε την ευθύνη των οικονομικών της πρώτης συνοδείας του Χριστού των μαθητών, παρά ταύτα όμως δεν είχε μέσα του την αίσθηση ότι ο Χριστός του λείπει, δεν είχε μέσα του την αίσθηση ότι ο Χριστός είναι ο Σωτήρας του, δεν είχε μέσα του την αίσθηση ότι ο Χριστός είναι ο Ευεργέτης του, δεν είχε μέσα του χορτάσει από την αγάπη του Χριστού, έβλεπε αλλά δεν έβλεπε, άκουγε αλλά δεν άκουγε, γευόταν αλλά δεν γευόταν, διότι οι πραγματικές πνευματικές του αισθήσεις ήταν νεκρωμένες, ήταν βουλωμένες, τις είχε νεκρώσει ο εγωισμός και η φιλαυτία. Έβλεπαν μόνο τα φυσικά του μάτια, άκουγαν μόνο τα φυσικά του αυτιά, μύριζε μόνο η φυσική του μύτη και γευόταν μόνο το φυσικό του σώμα, άγγιζαν μόνο τα φυσικά του χέρια και το φυσικό του σώμα, όμως οι πνευματικές του αισθήσεις ήταν απόλυτα ισοπεδωμένες, τις είχε ισοπεδώσει η ιδιοτέλεια, το συμφέρον, ο εγωισμός, η έλλειψη αγάπης, το ανέραστο της προσωπικότητάς του.
Και η πόρνη γυναίκα ήταν η απόλυτα ενεργοποιημένη, πανέτοιμη μέσα από την αμαρτία της, μέσα από τον έρωτα της αμαρτίας να διαβεί στον έρωτά του Χριστού. Αυτό το παράδειγμα να μιλήσει στις καρδιές μας, αυτό το πρόσωπο να αγγίξει την ύπαρξή μας και να αποτελέσει φωτεινό οδηγό μας και τούτες τις δύσκολες και ενδεχομένως τις σκοτεινές μέρες και ώρες που περνάμε, αναμένοντας το Φως της λευτεριάς, το Φως της ελευθερίας, το Φως της επικοινωνίας, το Φως της κατά πρόσωπον επικοινωνίας και τις σχέσης με κάθε άλλον άνθρωπο μέσα στον κόσμο αδερφοί μου. Αμήν».
Φωτογραφίες – Video
Star Κεντρικής Ελλάδος